

Inleiding

*In het Witte Huis wonen is alsof je op het podium staat,
waar afwisselend tragedies en komedies worden opgevoerd.
En wij, de bedienden van het Witte Huis, zijn de figuranten.*

LILIAN ROGER PARKS, DIENSTMEISJE EN NAAISTER OP HET
WITTE HUIS, 1929-1961, *MY THIRTY YEARS BACKSTAIRS AT
THE WHITE HOUSE*

Preston Bruce zat met zijn vrouw in de keuken van zijn huis in Washington D.C. Ze luisterden naar de radio terwijl ze aan het lunchen waren – de enige maaltijd die ze samen gebruikten – toen de uitzending werd onderbroken voor een belangrijke boodschap: *de president is neergeschoten*.

Hij sprong op van zijn stoel en stootte met zijn knie tegen de tafel, waardoor de borden op de grond stukvielen. Even later volgde weer een mededeling, dit keer klonk het nog angstaanjager: *de president is neergeschoten. Het bericht is bevestigd dat hij is neergeschoten. Over zijn toestand is niets bekend*.

Dit kan niet waar zijn, dacht Bruce. Hij schoot zijn jas aan, vergat zijn hoed op deze frisse novemberdag en sprong in zijn auto, waarna hij met grote snelheid wegreed. Zijn vrouw, Virginia, bleef

achter in de keuken, geschokt tussen de scherven van de borden op de grond.

De anders zo onberispelijke Bruce scheurde met negentig kilometer per uur dwars door het stadsverkeer – Ik besepte niet hoe hard ik reed, zou hij later zeggen – toen hij opeens een politiesirene achter zich hoorde loeien. Een motoragent stopte naast hem, op de hoek van Sixteenth Street en Columbia Road, sprong van zijn motor en liep naar het portier van de chauffeur.

‘Vanwaar die haast?’ Hij was niet in de stemming voor smoezen.

‘Agent, ik werk op het Witte Huis,’ zei Bruce buiten adem. ‘De president is neergeschoten.’

Er volgde een verbijsterde stilte. Niet iedereen had het afschuwelijke nieuws gehoord. ‘Kom,’ zei de geschrokken agent en hij sprong weer op zijn motorfiets. ‘Volg mij!’ Bruce kreeg die dag zijn eigen politie-escorte naar de zuidwestingang van het Witte Huis.

De meeste Amerikanen die die dag in 1963 bewust hebben meegemaakt, herinneren zich precies waar ze waren toen ze hoorden dat president Kennedy was neergeschoten. Voor Bruce had het nieuws echter een speciale betekenis: Kennedy was niet alleen de president, maar hij was ook zijn baas en – belangrijker nog – zijn vriend. Preston Bruce was de portier in het Witte Huis en een geliefd lid van het personeel. Nog maar een dag geleden had hij de president, de first lady en hun zoon John-John begeleid naar de marinehelikopter op het South Lawn, die ze naar Air Force One op Andrews Air Force Base had gebracht. Vandaar zouden de Kennedy's vertrekken op hun noodlottige, twee dagen durende reis langs vijf steden in Texas. (John-John, die nog vier dagen te gaan had tot zijn derde verjaardag, was dol op helikoptertrippjes met zijn ouders. Hij ging alleen tot Andrews mee. Toen hij hoorde dat hij niet met zijn vader en moeder mee mocht naar Dallas, huilde hij. Het was de laatste keer dat hij zijn vader zou zien.)

‘Ik laat alles hier aan jou over,’ had president Kennedy naar Bruce geroepen boven het lawaai van de helikoptermotoren op het South Lawn uit. ‘Doe maar zoals jou dat goeddukt.’

Bruce, een nakomeling van slaven en de zoon van een deelpachter uit South Carolina, was een eerbiedwaardig lid van de Kennedy-familie geworden. Hij keek samen met hen naar films in de huisbioscoop van het Witte Huis en keek toe hoe de president met zijn kinderen speelde. Hij schrok ervan als de president zijn hoofd tegen een tafel stootte als hij John-John, een onstuimige peuter, achternazat door het Oval Office (JFK’s bureau was een van de favoriete verstopplaatsen van John-John. Bruce moest hem er soms onder vandaan halen als er een belangrijke bespreking was). Bruce was halverwege de vijftig, lang en mager, met een bos wit haar en een opvallende witte snor, en hij droeg een zwart pak en een witte vlinderdas op zijn werk. Hij was zo toegewijd aan zijn werk, dat onder andere inhield dat hij zenuwachtige gasten bij staatsbanketten naar hun plaats moest brengen, dat hij een tafel met schuin blad ontwierp, bijgenaamd de ‘Bruce-tafel’, waarop plaatskaartjes gemakkelijk konden worden geordend. Zijn uitvinding zou tientallen jaren in gebruik blijven.

Op die tweeëntwintigste november, toen hij zich naar het Witte Huis haastte, kon Bruce het nieuws nog niet bevatten. ‘Tot op de dag van vandaag voel ik nog de schok die door mijn hele lichaam trok,’ herinnerde hij zich later.

Toen hij aankwam bij de residentie, dacht hij maar aan één ding: ik wil op Mrs. Kennedy wachten. Hij schaarde zich rond de tv met andere collega’s in de volle portiersloge. Het nieuws bevestigde waar ieder personeelslid in het Witte Huis voor vreesde. ‘Iedereen wist,’ schreef hij jaren later, ‘dat wanneer een president het terrein verliet, er altijd een mogelijkheid bestond dat deze terugkwam als president Kennedy.’

Toen Jackie Kennedy om vier uur ’s ochtends eindelijk terugkeerde in het Witte Huis, in het iconische met bloed bevlekte roze wollen pakje, aan de arm van haar zwager Robert F. Kennedy, zag

ze lijkbleek en was ze griezelig kalm. 'Bruce, je hebt gewacht,' zei ze zacht, alsof ze hem wilde troosten.

'Ja, u wist dat ik er zou zijn, Mrs. Kennedy,' antwoordde hij.

Na een korte dienst in de East Room ging hij de first lady en de minister van Justitie voor naar de privévertrekken op de tweede verdieping. In dat stille moment in de lift, naast de twee mensen die JFK het dierbaarst waren geweest, barstte Bruce in tranen uit. Jackie en Robert deden hetzelfde en ze sloegen hun armen om elkaar heen en huilden samen tot ze de tweede verdieping bereikten. Toen Jackie haar slaapkamer binnenging, zei ze tegen haar persoonlijke dienstmeisje en vertrouweling Providencia Paredes: 'Ik dacht dat ze mij ook zouden doden.' Toen deed ze eindelijk het pakje uit dat doordrenkt was van het bloed van haar man en nam ze een bad.

Bruce was uitgeput. Hij bracht wat er van de nacht nog restte door op een stoel in een kleine slaapkamer op de derde verdieping. Hij had zijn jasje uitgetrokken en zijn vlinderdas afgedaan en de bovenste knopen van zijn gesteven witte overhemd losgemaakt, maar hij wilde niet toegeven aan zijn uitputting. 'Ik wilde niet gaan liggen, voor het geval Mrs. Kennedy mij nodig had.' Zijn trouw werd beloond. Kort na de begrafenis gaf de first lady hem de stropdas die haar man tijdens de vlucht naar Dallas had gedragen. 'De president had gewild dat jij deze kreeg,' zei ze tegen hem. (JFK had van das gewisseld voor hij aan de autorit door Dallas begon. De eerste das zat in zijn zak toen hij werd neergeschoten.) Robert Kennedy trok zijn handschoenen uit en gaf ze aan zijn verslagen vriend: 'Bewaar deze handschoenen,' zei hij tegen Bruce, 'en vergeet niet dat ik ze droeg op de begrafenis van mijn broer.'

De portier weigerde zijn post te verlaten en keerde pas terug naar zijn vrouw op 26 november, vier dagen na de moord. Bruce' trouw aan zijn werk en aan de presidentiële familie mag opvallend lijken, maar er wordt niets minder verwacht van de mensen die in de residentie werken.

Je komt niet veel te weten over presidentiële families in Amerika. Hun privacy wordt bewaakt door assistenten in de West Wing en een team van zo'n honderd mensen die bewust buiten beeld blijven: het personeel van het Witte Huis. Deze mensen brengen een groot deel van hun tijd door op de tweede en derde verdieping van het gebouw met een oppervlak van ruim eenenvijftighonderd vierkante meter. Hier ontsnapt de presidentiële familie aan de enorme druk van het ambt, ook al is het maar voor een paar uur, terwijl ze samen eten of tv-kijken. Boven kunnen ze hun privéleven leiden, terwijl beneden de toeristen rondlopen en amateurfotografen zich rond het hek verzamelen met hun camera's en telefoons in de aanslag.

Anders dan de vele politieke assistenten die gretig interviews hebben gegeven en hun memoires hebben gepubliceerd nadat ze het Witte Huis hadden verlaten, zijn de dienstmeisjes, butlers, koks, portiers, technici, elektriciens, loodgieters, timmerlieden en bloemstylisten die het beroemdste huis in Amerika draaiende houden grotendeels in de schaduw gebleven. Een van hen zei me dat zijn collega's een 'passie voor anonimiteit' delen. Daardoor is de onbekende wereld achter de schermen van het Witte Huis altijd intrigerend gebleven.

Ik maakte voor het eerst kennis met die wereld toen ik, als lid van het journalistieke corps van het Witte Huis, werd uitgenodigd voor een lunch die Michelle Obama aanbood aan een klein groepje journalisten in een intiem eetzaaltje op de State Floor van het Witte Huis. Deze zaal wordt de Old Family Dining Room genoemd nadat Jackie Kennedy een aparte eetzaal had ingericht op de tweede verdieping die vaker door de huidige presidentiële families wordt gebruikt. Hij ligt tegenover de formele State Dining Room, waar ik verslag had gedaan van tientallen evenementen. Ik had deze persoonlijke kant van het Witte Huis nooit gezien; ik wist niet eens dat deze ruimte bestond. Toegang tot grote delen van de residentie is beperkt; journalisten en fotografen die verslag doen van officiële gebeurtenissen,

zoals recepties en staatsbanketten in de East Room (die nu vaak in een indrukwekkend wit paviljoen aan het South Lawn worden gehouden), worden afgescheiden van de gasten van het Witte Huis. En voor deze grote evenementen wordt het personeel van het Witte Huis vaak aangevuld met ingehuurd part-time butlers en serveersters.

En dus was ik verbaasd toen ik op de dag van de lunch bij de first lady in de relatief kleine en gezellige Old Family Dining Room werd binnengelaten en een elegant geklede heer ons champagne aanbood op een glanzend zilveren dienblad. Op het menu stond salade met groenten uit de tuin van het Witte Huis en versgebakken roodbaars, prachtig opgediend op Truman-porselein. Elke gang werd geserveerd door een butler die duidelijk een band had met de first lady. Dit is allemaal wel heel erg *Downton Abbey*, dacht ik. En ik vroeg me af: wie zijn deze mensen die zo dicht bij de machtigste familie ter wereld staan?

Als Witte Huis-reporter voor Bloomberg News werkte ik in een van de vele raamloze hokjes onder de James S. Brady Press Briefing Room. In de krappe ruimte in de kelder is het altijd een drukte van belang. Journalisten rennen af en aan om verslag te doen van evenementen, met bronnen te praten en hun verhalen dan weer in te voeren op de computer. In mijn tijd als Witte Huis-reporter reisde ik de wereld rond in Air Force One en Air Force Two (het vliegtuig van de vicepresident) – ik deed verslag van bezoeken aan Mongolië, Japan, Polen, Frankrijk, Portugal, China en Colombia – maar het interessantste verhaal bleek zich elke dag vlak voor mijn neus af te spelen: het verhaal van de mannen en vrouwen die voor de presidentiële familie zorgen en die een enorme trouw aan het instituut van het Amerikaanse presidentschap delen. Elk personeelslid dat in het Witte Huis heeft gediend, heeft geschiedenis geschreven zien worden, en stuk voor stuk hebben ze ongelooflijke verhalen te vertellen.

Het Witte Huis is het krachtigste en blijvende symbool van het presidentschap. Met zijn honderdtweëndertig kamers, honderd-

zevenenveertig ramen, achtentwintig schoorstenen, acht trappen en drie liften beslaat het zes verdiepingen – plus twee verborgen tussenverdiepingen –, weggewerkt in een gebouw dat vanbuiten slechts drie verdiepingen lijkt te tellen. Het huis wordt telkens door slechts één beroemde familie bewoond, maar de personeelsleden zijn de permanente bewoners.

De mensen die op de residentie werken dragen een gevoel van menselijkheid en oude waarden bij aan de beroemdste 7,2 hectare ter wereld. Als ze 's ochtends vroeg opstaan, offeren ze hun persoonlijke leven op aan de presidentiële familie die ze met een rustige, ontzag afdwingende waardigheid dienen. Voor hen is op het Witte Huis werken, ongeacht hun positie, een grote eer. Verkiezingen brengen nieuwe gezichten, maar zij blijven van ambtstermijn tot ambtstermijn en houden hun politieke voorkeur angstvallig voor zich. Ze hebben maar één taak: ervoor zorgen dat de presidentiële familie van Amerika plezierig kan wonen in het meest openbare particuliere huis van het land.

Tijdens hun werk hebben veel van deze mannen en vrouwen presidenten en hun gezin meegemaakt in ongelooflijk kwetsbare situaties, maar slechts enkelen van de personeelsleden van het Witte Huis hebben hun herinneringen aan hun tijd in het Witte Huis op schrift gesteld. In dit boek vertellen velen voor het eerst hoe het is om hun leven te wijden aan de zorg voor de presidentiële familie. Hun herinneringen lopen uiteen van kleine blijken van vriendschap tot perioden van woede en persoonlijke ellende, van verhalen over eigenaardigheden en zwakheden tot momenten waarop hun dagelijks werk door gebeurtenissen op nationaal en internationaal niveau naar een ander plan werd getild.

Van het spelen met de kinderen van de Kennedy's in het Oval Office tot het zien binnenkomen van de eerste Afro-Amerikaanse president in het Witte Huis, van Nancy Reagan die vraagt om elk van haar vijftientig Limoges-doosjes na het schoonmaken op precies dezelfde plek terug te zetten tot Hillary Clinton die even een moment voor zichzelf nodig heeft tijdens het seksschan-

daal rond haar echtgenoot en de nasleep daarvan, ziet het personeel van de residentie kanten van de presidentiële familie die niemand ooit te zien krijgt.

Ze maakten mij voor het eerst deelgenoot van hun verhalen, maar de oude en de huidige personeelsleden volgen een traditionele gedragscode die discretie en de bescherming van de privacy van de presidentiële familie hoog in het vaandel heeft staan. Anders dan de meeste mensen in het machtsbeluste Washington D.C., die elkaar vertellen waar ze werken voor ze zich aan elkaar hebben voorgesteld, vermijden deze mensen het juist om hun baan tegen anderen te noemen. Ze erfden die gedragscode van de voorgaande generaties, die de verlamming van Roosevelt geheimhielden door gasten voor een staatsbanket pas de zaal binnen te leiden nadat de president was gaan zitten en zijn rolstoel buiten het zicht was gereden – en die ervoor zorgden dat de verhalen over de affaires van JFK nooit buiten de poorten van het Witte Huis kwamen.

Het personeel van de residentie heeft toegang tot zoveel geheime informatie dat de huidige assistenten van het Witte Huis niet wilden dat ze met mij spraken. Een voormalig personeelslid zei me in een e-mail: ‘Ik denk dat je zult merken dat niemand die er nog werkt met je wil praten, omdat ze hun baan niet willen verliezen – ja, dat is de realiteit. We hebben geleerd om wat er binnen het Witte Huis gebeurt binnen het Witte Huis te laten.’

Sommigen waren eerst inderdaad wat terughoudend om hun ervaringen in ‘het huis’, zoals zij het noemen, te delen, maar ze waren uiteindelijk allemaal heel vriendelijk. Of ze nu zwart of blank waren, man of vrouw, kok, elektricien of dienstmeisje, tientallen gepensioneerde werknemers nodigden mij uit om aan hun keukentafel of op de bank in hun woonkamer met hen te praten. (Ik was zwanger van ons tweede kind, wat tot vele vragen leidde over hoe ik me voelde en of ik misschien iets wilde eten.) Het duurde niet lang of ze haalden herinneringen op aan hun tientallen jaren in dienst van de verschillende presidenten en hun gezin. Velen leken niet te beseffen dat ze een bijzonder leven had-

den geleid, met een plaats op de eerste rij van de wereldgeschiedenis. Hun verhalen waren subjectief: waar de een goede herinneringen had aan de familie voor wie hij had gewerkt, vertelde de ander minder vriendelijke verhalen.

Het was niet altijd gemakkelijk om ze aan de praat te krijgen. Sommigen kwamen pas los nadat ik namen had genoemd van collega's die ik al had geïnterviewd. Anderen waren op hun hoede tot we elkaar persoonlijk ontmoetten, zoals hoofdelektriciën William 'Bill' Cliber, die me interessante verhalen vertelde over de laatste dagen van de ambtstermijn van Richard Nixon, en huisvrouw Christine Limerick, die vertelde over haar pijnlijke besluit om tijdelijk haar post te verlaten omdat ze niet langer kon verdragen hoe een bepaalde first lady haar behandelde.

Sommige mensen, zoals de favoriete butler van George W. Bush, James Ramsey, wilden alleen over hun positieve ervaringen vertellen. Ramsey vreesde er zelfs voor dat de regering het pensioen waar hij zijn leven lang voor had gewerkt zou afnemen als hij zich negatief zou uitlaten (al is er geen enkele aanwijzing voor dat dit zou gebeuren). Hij had oprecht warme gevoelens voor de families onder wie hij had gediend. Hij is in 2014 overleden, maar ik ben blij dat ik hem heb leren kennen, net als andere personeelsleden die zijn overleden voor ze hun verhalen op schrift konden zien.

Ik heb mensen gesproken die op het Witte Huis werkten in de periode die bekendstaat als Camelot – onder wie het eerste personeelslid dat werd geïnformeerd over de moord op president Kennedy – en met butlers, portiers en bloemstylisten die onder de Obama's werken. Ik heb zonen en dochters van presidenten horen vertellen hoe het is om in het Witte Huis op te groeien. En ik heb openhartige gesprekken gevoerd met voormalige first lady's Rosalynn Carter, Barbara Bush en Laura Bush, en met vele hooggeplaatste Witte Huis-assistenten. De meesten waren oprecht bereid om de mensen die in stilte, achter de schermen, hun werk doen onder de aandacht te brengen.

Ondanks hun opofferingen en harde werken mijdt het personeel van de residentie de schijnwerpers – en niet alleen figuurlijk. ‘Er was een ongeschreven wet dat wij op de achtergrond bleven. Als er een camera was, doken wij altijd weg,’ vertelde portier James W.F. ‘Skip’ Allen. De personeelsleden met wie ik sprak bezaten echter allemaal een mengeling van intelligentie en karakter die maakte dat ik meer wilde weten over hun leven. Velen hadden ook een bitter, soms zelfs sarcastisch gevoel voor humor. Na ons gesprek liep de gepensioneerde butler James Hall – heel langzaam – met me mee door de drukke hal van zijn bejaardenhuis naar de uitgang. Dat deed hij niet alleen uit beleefdheid, gaf hij toe, maar hij wilde dat iedereen hem zag met een jongere vrouw aan zijn zij. ‘Het is hier net *Peyton Place!*’ zei hij lachend.

Mijn onderzoek voerde me ook buiten Washington. Allen sleet zijn laatste jaren in een enorm negentiende-eeuws landhuis dat dienstdeed als bejaardenhuis in Bedford, Pennsylvania. We aten daar broodjes met kipsalade aan de rand van zijn zwembad. Het regende zachtjes. Hij beschreef de nauwe band tussen de president en zijn staf (‘Het was de normaalste zaak van de wereld als een president aan iemands verjaardag dacht’) en de zwaarte van het ambt (‘Noem een willekeurige president. Niet één ziet er bij het verlaten van het Witte Huis jonger uit dan toen hij erin trok’).

Het personeel wordt bij alle drukte van presidentiële aangelegenheden en staatsbezoeken vaak over het hoofd gezien, maar ze zijn onmisbaar voor het openbare en het privéleven van de Amerikaanse presidenten en hun gezinnen. ‘Mijn familie en ik zagen ze altijd op een bepaalde manier als medegastheren en -vrouwen, samen met de president en de first lady,’ vertelde Tricia Nixon Crow, de oudste van de twee dochters van president Nixon. ‘Ze maakten alles zo mooi en zo warm.’

Soms helpen ze het beroemdste echtpaar ter wereld om stormen te weerstaan en zich weer even normaal te voelen – al is het maar voor een paar uur. Op het hoogtepunt van het Monica Le-

winsky-schandaal zag Hillary Clinton er moe en verdrietig uit, vertelden verschillende personeelsleden mij. Ze zeiden dat ze met haar te doen hadden en wisten dat ze maar naar één ding verlangde, iets wat niet voor haar was weggelegd: privacy. Portier Worthington White herinnert zich dat hij de toeristen het Witte Huis uit stuurde en haar beveiligingsagenten op een afstand hield, zodat de first lady een paar rustige uurtjes bij het zwembad kon doorbrengen. De kans te krijgen Mrs. Clinton te helpen betekende alles voor hem, zei White.

Personeelsleden op het Witte Huis zijn soms getuige van de pure vreugde die een net geïnaugureerde president voelt nadat hij de top binnen de Amerikaanse politiek heeft bereikt. In 2009 zouden de Obama's na afloop van de inaugurele feesten hun eerste nacht doorbrengen in het Witte Huis. Maar ze waren nog helemaal niet klaar om te gaan slapen toen White de avondkranten kwam brengen. Toen hij op de tweede verdieping verscheen, hoorde hij iets ongewoons.

'Plotseling hoorde ik president Obama zeggen: "Ik heb het, ik heb het, ik ben helemaal binnen", en opeens klonk er muziek van Mary J. Blige.' De nieuwe bewoners hadden hun formele kleding uitgetrokken; de president was in hemdsmouwen en de first lady droeg een t-shirt en een joggingbroek. De president pakte de first lady, herinnert White zich, en opeens dansten ze samen op Bliges hit 'Real love'. De portier zweeg even toen hij hieraan terugdacht. 'Het was het mooiste, liefste, wat je je maar kon voorstellen.'

'Ik denk dat je zoiets nog niet hebt meegemaakt in dit huis, hè?' vroeg Obama terwijl het echtpaar danste.

'Ik kan oprecht zeggen dat ik nog nooit gehoord heb dat Mary J. Blige op deze verdieping werd gedraaid,' antwoordde White.

Hij weet niet hoelang de Obama's nog hebben gedanst, maar het was duidelijk dat ze van het moment wilden genieten.

Veel presidentiële families zeggen dat ze het personeel beschouwen als de echte bewoners van het Witte Huis. President Carter

noemde ze de ‘lijm die het huis bij elkaar houdt’. Een personeelslid noemde zijn collega’s een ‘groep mensen die het Witte Huis eten, slapen en drinken’.

Er zijn ongeveer zesennegentig fulltime en tweehonderdvijftig parttime werknemers op het Witte Huis: portiers, koks, bloemstylisten, dienstmeisjes, butlers, huisknechten, schilders, timmerlieden, elektriciens, loodgieters, technici en kalligrafen. Bovendien wordt de tuin van het Witte Huis door nog een twintigtal personeelsleden van de National Park Service onderhouden. De personeelsleden van het Witte Huis zijn in dienst van de staat.

De Usher’s Office (portiersloge), op de State Floor naast de noordelijke ingang, vormt het middelpunt van de bedrijvigheid voor het personeel van het Witte Huis. De chieft usher, of hoofdportier, beheert de gelden die door het Congres aan de huishouding zijn toegekend, inclusief de kosten voor de verwarming, verlichting, airconditioning en de salarissen van het personeel. In 1941, toen er tweeënzestig mensen in dienst waren, bedroeg het jaarlijkse budget honderdtweënvijftigduizend dollar. Bijna vijfenzeventig jaar later, met meer personeel, hogere kosten, inflatie en meer, is het jaarlijkse budget opgelopen tot rond de dertien miljoen. (Deze kosten staan los van de zevenhonderdvijftigduizend dollar per jaar die nodig zijn voor reparatie en onderhoud van het Witte Huis.)

De baan van hoofdportier is vergelijkbaar met die van de algemeen manager van een groot hotel, maar met slechts één gast. Hij of zij geeft leiding aan al het personeel in de residentie en werkt nauw samen met de first lady. Er moet verantwoording worden afgelegd aan de hoofdportier en een team van portiers is verantwoordelijk voor de verschillende afdelingen, of ‘shops’, zoals de Housekeeping Shop (afdeling Huishouding) en de Flower Shop (afdeling Bloemstyling). De portiers fungeren als contactpersoon voor de bezoekers, onder wie de gasten van de presidentiële familie, en ze houden bij waar de president zich in het huis bevindt,

wat uiteindelijk in de presidentiële archieven voor het nageslacht wordt bewaard.

De baan van hoofdportier van het Witte Huis is zo complex dat er een soort discipline en striktheid voor nodig zijn die meestal met het leger in verband worden gebracht. Voordat admiraal Stephen Rochon in 2007 door George W. Bush tot hoofdportier werd benoemd – waarmee hij de achtste, en de eerste Afro-Amerikaan, was die deze functie bekleedde – voerde hij acht sollicitatiegesprekken voor de baan, waarvoor hij heen en weer reed tussen het Witte Huis en zijn basis in Norfolk, Virginia. Zijn laatste gesprek was met de president in het Oval Office. Bush vroeg hem of hij tevreden zou zijn met zijn nieuwe, ogenschijnlijk bescheiden titel.

‘Wat vind je van dat hoofdportiergedoe?’ vroeg Bush hem.

Rochon antwoordde: ‘Ach, president, wat is nou een titel?’

Blijkbaar veel: toen Rochon werd aangenomen, kreeg de post een andere naam: *White House Chief Usher and Director of the Executive Residence*, duidelijk een indrukwekkender functiebeschrijving. Sinds oktober 2011 wordt de functie bekleed door Angella Reid, voormalig algemeen manager van het Ritz-Carlton in Arlington, Virginia, de eerste vrouw en de tweede Afro-Amerikaan op deze positie.

Hoe eervol de titel ook is, het werk is eenduidig: voorzien in de behoeften van de presidentiële familie. Voor hoofdportier J.B. West betekende dat dat hij koortsachtig op zoek moest naar de zoekgeraakte hamsters van Caroline Kennedy en het aanrukken van tientallen experts in een eindeloze zoektocht om president Johnsons behoefte aan een betere waterdruk in zijn douche te bevredigen. Jacqueline Kennedy noemde West de ‘mchtigste man in Washington, naast de president’.

Voor de hoogste positie tot de meest basale geldt dat het niet zo eenvoudig is om te worden aangenomen. Het is meer dan reageren op een advertentie. ‘Vacatures in het Witte Huis worden niet geadverteerd,’ zegt Tony Savoy, tot 2013 hoofd Operationele dienst.

‘Bijna iedereen met wie ik een gesprek had voor een baan had een familielid of vriend die ze voor de baan had aanbevolen. Je staat garant voor de persoon die je aanbrengt.’ De meeste personeelsleden blijven tientallen jaren, sommigen generaties lang. Van één familie, de Ficklins, hebben negen leden in het Witte Huis gewerkt.

Voor elke nieuwe president wordt een *social secretary* benoemd, een persoonlijke secretaris of secretaresse, die alle sociale evenementen organiseert en plant. De post werd van oudsher bekleed door een vrouw – tot 2011, toen Jeremy Bernard door de Obama’s in deze functie werd benoemd. Hij werd daarmee de eerste mannelijke en de eerste openlijk homoseksuele *social secretary*. De functie houdt in dat hij optreedt als tussenpersoon tussen de presidentiële familie en het personeel op de residentie, en tussen de West Wing en de East Wing. De secretaris bepaalt wie waar zit tijdens staatsbanketten en formele evenementen op het Witte Huis. Hij verdeelt werkschema’s onder het personeel waarop te zien is hoeveel mensen er worden verwacht en welke kamers voor het evenement zullen worden gebruikt.

De *social secretary* wordt vaak verscheurd tussen twee werelden. Letitia Baldrige, die de functie bekleedde in de ambtsperiode van Kennedy, liet de president brieven lezen waarin afkeurend werd gesproken over John-Johns lange haar, waar de first lady dol op was. Toen de president erop aandrong dat zijn haar werd geknipt, sprak Jackie Kennedy drie dagen lang niet meer met Baldrige.

Het andere personeel op het Witte Huis kan het werk van de *social secretary*, het organiseren van eindeloze feesten en het naleven van oude tradities, gemakkelijker maken. Julianna Smoot, die van 2010 tot 2011 de functie onder de Obama’s bekleedde, roemt de kalligrafen van het Witte Huis, die in een kantoortje vlak bij het Social Office in de East Wing zetelen, en haar huid redden toen zij een vervelende vergissing dreigde te maken. Op een dag aan het eind van de zomer van 2010 kwam een van de drie kalligrafen – die verantwoordelijk zijn voor de vele uitnodi-

gingen voor evenementen op het Witte Huis – naar Smoot toe en vroeg haar: ‘Heb je aan Kerstmis gedacht?’

‘Dat is in december. Kunnen we het er niet over hebben als het dichterbij is?’ zei Smoot. Kerstmis leek nog ver weg en er waren zoveel eerdere evenementen waar nog aan gewerkt moest worden.

‘We liggen eigenlijk al achter op schema,’ antwoordde de kalligraaf bezorgd.

Smoot was geschokt. ‘Natuurlijk wist ik daar niets van!’ herinnerde ze zich later. ‘Het was zo’n paniekmoment. We moesten nog een thema bedenken én een kerstkaart. Ik denk dat we alleen dankzij de kalligrafen in 2010 Kerstmis hebben gevierd.’

De social secretary moet soms slecht nieuws brengen aan het personeel, uit naam van de first lady, die doorgaans buiten schot wil blijven. Toen Laura Bush Lea Berman aannam als haar social secretary, kreeg zij de taak om chef-kok Walter Scheib apart te nemen en hem te zeggen dat hij niet langer ‘dit countryclub-eten’ aan de familie moest voorzetten. Scheib zei dat hij alleen maar deed wat hem gezegd werd en dat wat hij klaarmaakte echt geen countryclub-eten kon worden genoemd. Het was helemaal geen fancy eten. ‘Als de president een broodje met pindakaas en honing wilde, dan maakten we het beste broodje met pindakaas en honing dat we konden,’ zei Scheib. En hij voegde eraan toe: ‘Dit is wat de president wil, pas op welke naam je eraan geeft.’ Toen Berman hem de beduimelde kookboeken van Martha Stewart liet zien, was de chef-kok woedend.

Christine Limerick stond aan het hoofd van ongeveer twintig personeelsleden op de afdeling Huishouding, die ze van 1979 tot 2008 (met een onderbreking tussen 1986 en 1991) leidde. Zes van hen werkten op de tweede en derde verdieping, in de privévertrekken van de familie, onder wie verschillende dienstmeisjes en een huisknecht die stofzuigde en zware meubelstukken verplaatste. Twee waren uitsluitend verantwoordelijk voor de was en de rest zorgde voor de openbare ruimten en het Oval Office. Hun gelederen werden versterkt door extra personeel als er gas-

ten waren of grote evenementen, zoals een staatsbanket.

Het Witte Huis heeft ook een team bloemstylisten in dienst, onder leiding van een hoofdstylist, die dagelijks boeketten maken op de afdeling Bloemstyling, die onder de oprit van de North Portico van het Witte Huis is gevestigd. De bloemstylisten zijn verantwoordelijk voor de unieke bloemenarrangementen die bij de smaak van de presidentiële familie aansluiten. In de vakanties en bij staatsbanketten worden ze bijgestaan door vrijwilligers. De Obama's roepen vaak de hulp in van externe bedrijven uit Chicago om grote staatsbanketten aan te kleden en te helpen bij de kerstversiering. De hoofdstylist richt zich vooral op de publieke ruimten en houdt toezicht op alle arrangementen; de medewerkers van Bloemstyling zijn verantwoordelijk voor het versieren van het gehele complex, van de privévertrekken op de tweede en derde verdieping tot de West Wing, de East Wing en de openbare ruimten. Geen hoekje van het Witte Huis ontsnapt aan hun aandacht.

Reid Cherling, die woordvoerder was voor president Obama, herinnert zich dat hij onder de indruk was van hun werk. 'Wat me altijd opviel waren de bloemen. Als je 's ochtends in de West Wing binnenkwam, en je kwam op het goede moment, dan waren de bloemstylisten bezig vazen verse pioenrozen neer te zetten,' zei hij. 'Er is iets met het neerzetten van verse bloemen op een plaats waar niemand komt. Het is normaal dat ze op de koffietafel staan in het Oval Office, maar dat ze de boel opvrolijken op plaatsen waar niemand wordt geacht te zijn is iets heel anders.'

Iedereen werkt samen om de residentie zo mooi mogelijk te maken, zegt Bob Scanlan, die van 1998 tot 2010 bij Bloemstyling werkte. 'Als een bloem in een arrangement verwelkt was, was het niet ongebruikelijk dat de huishoudster binnenliep en zei: "Jullie moeten even gaan kijken in de Red Room. Er liggen bloemblaadjes op tafel. Ik heb ze opgeruimd, maar het lijkt erop dat ze nog steeds vallen." We letten een beetje op elkaar, want alles komt uiteindelijk bij iedereen terecht.'